

Gašper Bivšek se s svojo drugo pesniško zbirko *Skorjevec* počasi uveljavlja kot vseslovensko priznan talentiran pesnik. V modernistično slovensko poezijo prinaša dobrodošlo novost, saj je predmet opevanja namesto mesta preprosto in skromno podeželjsko življenje v simbiozi z naravo. Stvari jemlje in opisuje takšne kot so, brez olepšav, in ravno s tem bralcu približa ali odbije svoj svet.

Skorjevec je Bivškova druga knjiga pesmi, katero lahko vseeno označimo kot njegov založniški prvenec, saj je prva, zbirka ljubezenskih pesmi z naslovom *Vrtnica na dlani*, izšla pod okriljem Gimnazije Ravne na Koroškem. Po štirih letih mu je drugo zbirko lani objavila Študentska založba v knjižni zbirki *Beletrina*.

Zbirka je večinoma sestavljena iz pesemskih sklopov, posamezne pesmi so redke in ponavadi uokvirjajo sklop. Osrednji motiv pesmi je vseskozi prvobitnost narave, kateri je priča preprost, kmečki človek, ki živi v njeni sredi. Podane pa so, vsaj glede na motiv, slogovno precej modernistično, kar je po svoje dobrodošla novost, hkrati pa bi z večjo izpiljenostjo, ki bi povezala vsebino s formo, lahko pesnik dosegel boljši učinek in lažje razumevanje. Tu in tam se tudi zdi, da pesmi ne izražajo neke pretirane čustvenosti, da jim manjka osebno izpovedna nota, kot da je pesnik zgolj opazovalec, ki nepristransko opisuje stvari, katerim je priča. Toda po drugi strani takih pesmi ne bi mogel napisati nekdo, ki ne bi bil sam del opazovanega. Navedene so namreč podrobnosti, malenkosti, ki jih mestni človek ne bi niti opazil, če pa že, bi se mu zdele nekaj tako banalnega, obrobne ali obscenega, da v njih ne bi našel pesniškega navdiha. Bivšku pa uspe popolnoma vsakdanjo realnost in povsem navadne naravne pojave preliti v idealiziran idiličen svet *Arkadie*, da se še bralca polasti nekakšna nostalgичna želja po begu iz mesta.

V osredju *Skorjevca* najdemo sklop pesmi z naslovom *Črni potnik*, ki pravzaprav edini izstopa, saj se v njem pojavijo besede kot so »trola« in »neonski napisi«, ki že sami po sebi izzvenijo nerodno med vso prejšnjo pripadnostjo naravi. Če ne prej, tukaj ugotovimo, da *Črni potnik* ni doma v mestu, da je tam po sili takšnih ali drugačnih razmer in da tja preprosto ne spada. In to se le še potrди v nadaljevanju, ko pisane žaromete, plastificirane karte in svilene nogavice z veseljem in ljubeznijo zamenja za nekaj tako preprostega, kot je vonj po prežganki.

V skrajnem pogledu bi lahko rekli, da Bivšek s *Skorjecom* na svoj način uveljavlja skoraj nekakšno prevrednotenje vrednot. Vedno bo izbral podeželje namesto mesta, kri in meso, zaradi katerega si moral sam ubiti žival, namesto modnega vegetarijanstva, smrad potu namesto parfuma, zajeten kos poštenja namesto narejene skromnosti. In kakorkoli se pesmi katarzično in mogoče kontroverzno začnejo z zakolom, s prelito krvjo, zatohlostjo in koncem, se končajo zelo optimistično, z novim rojstvom, pričakovanjem, veseljem... in končno spet s slutnjo smrti. Na podeželju je tok življenja še vedno tak, kot je bil. Ko nekaj premine, se nekaj drugega rodi, pa spet postane prah in spet vse znova. V mestu stvari večinoma samo umirajo. **Ocen**

a:8/10